

Αρείου Πάγου 2366/2009 (ΣΤ, ΠΟΙΝΙΚΕΣ)

http://www.areiospagos.gr/nomologia/apofaseis_DISPLAY.asp?cd=TAYNM0N4NTRIP5IBEXNMJNC9NJD8R7&apof=2366_2009

Θέμα

Ανθρωποκτονία από αμέλεια, Ασφαλείας μέτρα.

Περίληψη:

Ανθρωποκτονία από αμέλεια. Παράλειψη άρθρου 15 ΠΚ. Έννοια ιδιαίτερης νομικής υποχρεώσεως. Μέτρα ασφαλείας σε οικοδομές. Αιτιολογημένη καταδίκη του αναιρεσιόντος.

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Δημήτριο Πατινίδη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Χαράλαμπο Παπαηλιού - Εισηγητή, Παναγιώτη Ρουμπή, Γεώργιο Μπατζαλέξη και Χριστόφορο Κοσμίδη, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 3 Νοεμβρίου 2009, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Κολιοκώστα (γιατί κωλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και της Γραμματέως Πελαγίας Λόζιου, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσιόντος - κατηγορουμένου Χ , κατοίκου ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Οββαδία Ναμία, για αναίρεση της με αριθμό 3136/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Με πολιτικώς ενάγουσα την Ψ, κάτοικο ..., που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Αθανάσιο Ζαχαριάδη. Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή και ο αναιρεσιών - κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 16 Φεβρουαρίου 2009 αίτησή του, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 300/2009.

Α φ ο ύ ά κ ο υ σε

Αφού άκουσε τους πληρεξουσίου δικηγόρους των διαδίκων που ζήτησαν όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, ο οποίος πρότεινε να απορριφθεί η προκείμενη αίτηση αναίρεσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη διάταξη του άρθρου 302 παρ. 1 του ΠΚ "όποιος επιφέρει από αμέλεια το θάνατο άλλου, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών" και κατά τη διάταξη του άρθρου 28

του ΠΚ "από αμέλεια πράττει όποιος, από έλλειψη της προσοχής, την οποία όφειλε κατά τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει, είτε δεν προέβλεψε το αξιόποινο αποτέλεσμα, που προκάλεσε η πράξη του, είτε το προέβλεψε ως δυνατό, πίστεψε όμως ότι δεν θα επερχόταν". Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι για τη θεμελίωση της αξιόποινης πράξης της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, απαιτείται η διαπίστωση, αφενός ότι ο δράστης δεν κατέβαλε την απαιτούμενη κατά αντικειμενική κρίση προσοχή, την οποία οφείλει να καταβάλει κάθε μετρίως συνετός και ευσυνειδητός άνθρωπος, κάτω από τις ίδιες πραγματικές καταστάσεις, με βάση τους νομικούς κανόνες, τις συνήθειες που επικρατούν στις συναλλαγές, την κοινή πείρα, τη λογική και τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων, και αφετέρου ότι είχε τη δυνατότητα να προβλέψει και αποφύγει το αξιόποινο αποτέλεσμα, το οποίο πρέπει να τελεί σε αντικειμενικό αιτιώδη σύνδεσμο με την πράξη ή την παράλειψη. Η παράλειψη ως έννοια ενυπάρχει σε κάθε είδος αμέλειας, εφόσον το ένα σκέλος της ευθύνης συνίσταται στην μη καταβολή της προσοχής, δηλ. σε παράλειψη. Όταν όμως η αμέλεια συνίσταται σε σύνολο συμπεριφοράς που προηγήθηκε του αποτελέσματος, για τη θεμελίωση της ανθρωποκτονίας από αμέλεια ως εγκλήματος που τελείται με παράλειψη, απαιτείται η συνδρομή και των όρων του άρθρου 15 του ΠΚ. Κατά τη διάταξη αυτή, όπου ο νόμος για την ύπαρξη αξιόποινης πράξης, απαιτεί να έχει επέλθει ορισμένο αποτέλεσμα, η μη αποτροπή του τιμωρείται όπως η πρόσκλησή του με ενέργεια, αν ο υπαίτιος της παράλειψης, είχε ιδιαίτερη (δηλαδή ειδική και όχι γενική) νομική υποχρέωση να παρεμποδίσει την επέλευση του αποτελέσματος. Η ιδιαίτερη αυτή νομική υποχρέωση, μπορεί να πηγάζει από ρητή διάταξη νόμου ή από σύμπλεγμα νομικών καθηκόντων, που συνδέονται με ορισμένη έννομη σχέση του υπόχρεου ή από σύμβαση ή από ορισμένη προηγούμενη συμπεριφορά του, από την οποία δημιουργήθηκε ο κίνδυνος επέλευσης του εγκληματικού αποτελέσματος. Περαιτέρω, στο άρθρο 17 παρ. 1 του π.δ. 778/1980 "μέτρα ασφαλείας κατά την εκτέλεση οικοδομικών εργασιών" ορίζεται ότι "τα πέρατα των ξυλοτύπων και πλακών πρέπει να εξασφαλίζονται με ανθεκτικά προσωρινά κιγκλιδώματα και θωράκια ή με δίκτυα", ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 3 του ν.1396/1983 "μέτρα ασφαλείας σε οικοδομές και σε ιδιωτικά έργα" ο εργολάβος υποχρεούται 1) να λαμβάνει και να τηρεί όλα τα μέτρα ασφαλείας που αφορούν το έργο, 2) να τηρεί τις οδηγίες του επιβλέποντος μηχανικού, όπως προβλέπονται στο άρθρο 7 και 3) να εφαρμόζει τα μέτρα ασφαλείας που ορίζονται στο άρθρο 6 του ίδιου νόμου. Από τις διατάξεις αυτές σαφώς προκύπτει ότι ο εργολάβος του έργου έχει ιδιαίτερη υποχρέωση κατά την εκτέλεση του έργου να λαμβάνει και να τηρεί τα αναγκαία για την ασφάλεια των εργαζομένων μέτρα, σύμφωνα με τις οδηγίες του επιβλέποντος μηχανικού. Ειδικά δε ορίζεται σ' αυτές ότι τα πέρατα των ξυλοτύπων και των πλακών πρέπει να εξασφαλίζονται με ανθεκτικά προσωρινά κιγκλιδώματα και θωράκια ή με δίκτυα ανεξάρτητα από το ύψος στο οποίο βρίσκονται. Κι αυτό γιατί ο νομοθέτης στις περιπτώσεις που θέλησε να εξαρτάται η λήψη μέτρων ανάλογα με το ύψος της οικοδομής το όρισε ρητά, όπως το προστατευτικό προστέγασμα του άρθρου 11 του Π.Δ. 778/1980 που ορίζεται στο ύψος των 3,5 μέτρων. Εξάλλου, η καταδικαστική απόφαση

έχει την απαιτούμενη κατά το άρθρο 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ, όπως το τελευταίο τροποποιήθηκε με το άρθρο 2 παρ. 5 του ν.2408/1996, ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας ιδρύει τον εκ του άρθρου 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, όταν σ' αυτή περιέχονται με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από τη διαδικασία στο ακροατήριο, σχετικά με τα υποκειμενικά και τα αντικειμενικά στοιχεία του εγκλήματος, οι αποδείξεις (αποδεικτικά μέσα) επί των οποίων θεμελιώνονται τα περιστατικά αυτά, καθώς και οι σκέψεις με τις οποίες το δικαστήριο υπήγαγε τα αποδειχθέντα περιστατικά, στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Ειδικά δε επί εγκλήματος εξ αμελείας που συνίσταται σε παράλειψη, πρέπει να προσδιορίζεται στην αιτιολογία της απόφασης και από πού πηγάζει η ιδιαίτερη υποχρέωση του υπαίτιου προς ενέργεια (αποτρεπτική του αποτελέσματος) και αν πρόκειται για επιτακτικό κανόνα δικαίου και ο κανόνας αυτός. Τέλος, η αιτιολογία της αποφάσεως παραδεκτά συμπληρώνεται από το διατακτικό της, μαζί με το οποίο αποτελεί ενιαίο σύνολο. Στην προκείμενη περίπτωση, με την προσβαλλόμενη 3136/2008 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης, καταδικάσθηκε ο αναιρεσείων - κατηγορούμενος σε δεύτερο βαθμό, για την αξιόποινη πράξη της ανθρωποκτονίας από αμέλεια (άρθρ. 302 του ΠΚ), σε ποινή φυλακίσεως είκοσι (20) μηνών, η οποία μετατράπηκε σε χρηματική προς πέντε (5) ευρώ ημερησίως. Στην αιτιολογία της απόφασης αυτής, που προκύπτει από την αλληλοσυμπλήρωση του σκεπτικού και του διατακτικού της, αναφέρεται ότι από την ανωμοτί κατάθεση της πολιτικώς ενάγουσας, τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας που εξετάσθηκαν ενόρκως στο δικαστήριο, την ανάγνωση των προσκομισθέντων από τους συνηγόρους των διαδίκων εγγράφων, την απολογία των παρόντων δευτέρου και τρίτης κατηγορουμένων στο ακροατήριο και την όλη διαδικασθεί, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Ο πρώτος κατηγορούμενος Χ ως εργολάβος του ιδιωτικού τεχνικού έργου κατασκευής συγκροτήματος αυτόνομων κατοικιών και συνιδιοκτήτης αυτού, κατασκεύαζε στην περιοχή ... της συγκεκριμένα επί της οδού ..., συγκρότημα αυτόνομων κατοικιών. Ούτω προς εκτέλεση αυτού του έργου ο ανωτέρω ανέθεσε, με προφορική συμφωνία, στον δεύτερο κατηγορούμενο, ..., ως υπεργολάβο, την κατασκευή του φέροντα οργανισμού από οπλισμένο σκυρόδεμα του ως άνω έργου, στο οποίο ορίστηκε να επιβλέπει η τρίτη κατηγορουμένη Ω. Ειδικότερα την 20-7-2002, ο πρώτος και ο δεύτερος των κατηγορουμένων, εξ αμελείας τους, ήτοι από έλλειψη της δέουσας επιμέλειας και προσοχής, την οποία όφειλαν να επιδείξουν και η οποία υπολείπετο αυτής του μετρίου, συνετού, επιμελή και ευσυνείδητου εργολάβου και υπεργολάβου αντίστοιχα, κάτω από τις ίδιες συνθήκες, αλλά και μπορούσαν να καταβάλουν την κατ' αντικειμενική κρίση απαιτούμενη επιμέλεια, εν όψει των προσωπικών τους δυνατοτήτων, γνώσεων και ικανοτήτων, εν τούτοις αυτοί δεν προέβλεψαν το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η πράξη τους, παραβαίνοντας τους κοινώς αναγνωρισμένους κανόνες του επαγγέλματος τους. Συγκεκριμένα οι ανωτέρω παρέλειψαν να λάβουν τα απαιτούμενα μέτρα ασφαλείας για την εκτέλεση των οικοδομικών εργασιών σε τμήμα του έργου που ανέλαβαν,

εφ' όσον δεν τοποθέτησαν εγκαίρως τα ανθεκτικά προστατευτικά κιγκλιδώματα του δώματος στο κτίριο 1 του συγκροτήματος μετά το πέρας του ξυλοτύπου, τα οποία ήταν απαραίτητα και εξασφάλιζαν τους εργαζόμενους από πτώση, με αποτέλεσμα συνεπεία της απερισκεψίας αυτής να χάσει την ισορροπία του και να πέσει στο κενό από ύψος 4,5 περίπου μέτρων ο παθών εργάτης Κ, ο οποίος κατά την προαναφερθείσα ημερομηνία εργαζόταν στο εν λόγω κτίριο 1 του συγκροτήματος, να τραυματιστεί αυτός σοβαρότατα υποστάς βαρεία κρανιοεγκεφαλική κάκωση και κατάγματα σπονδυλικής στήλης, από τα οποία ως μόνης ενεργού αιτίας επήλθε ο θάνατος του. Τα ανωτέρω πραγματικά περιστατικά προκύπτουν από τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας Ψ, σύζυγο του θανόντος, Μ1, τεχνικού επιθεωρητή του Υπουργείου Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Μ2, εργοδηγού του πρώτου κατηγορουμένου, Μ3, οικοπεδούχου και ..., αρχιτέκτονος μηχανικού και ίδια την κατάθεση του Μ1, ο οποίος ως τεχνικός επιθεωρητής πρόβη και σε αυτοψία του τόπου του ατυχήματος. Ο τελευταίος στην κατάθεση του ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου αναφέρει ότι για να είχε αποφευχθεί το ατύχημα, έπρεπε να είχαν κατασκευαστεί προστατευτικά κιγκλιδώματα, τα οποία ο ίδιος κρίνει απαραίτητα, ως και ότι το έργο "είχε ξυλοτύπους", ενώ στη συνέχεια της καταθέσεως του αναλύει λεπτομερώς τους τρόπους για να μην είναι οι εργάτες απροστάτευτοι, αναφέροντας την ζώνη, την περιμετρική σκαλωσιά, ακόμη και το δίκτυ ασφαλείας. Η κατάθεση αυτού κρίνεται ως η πλέον αξιόπιστη και δεν αναιρείται από τις αόριστες και υπεκφεύγουσες καταθέσεις των άλλων μαρτύρων, οι οποίες ναι μεν θεωρούν ότι απαραίτητο μέτρο ήταν η τοποθέτηση κιγκλιδωμάτων, αλλά μετά το πέρας του ξυλοτύπου. Ο ισχυρισμός των κατηγορουμένων ότι τον θανόντα χτύπησε το ξυλοτεξ που σηκώθηκε λόγω του πνέοντος ανέμου, συνεπεία του οποίου έχασε την ισορροπία του και έπεσε στο κενό, δεν ευσταθεί και δεν αποδείχθηκε από κανένα στοιχείο. Το αληθές είναι ότι ο ατυχής εργάτης, παρόλο που ήταν ημέρα Σάββατο, μετέβη στην επίδικη οικοδομή για να εργαστεί, πιθανώς σε επείγουσες εργασίες, γεγονός που ενισχύεται και από το ότι ο θανών ήταν με τα ρούχα της εργασίας ίου, και από το ότι ανέβηκε στον 1° όροφο του συγκροτήματος. Επίσης, δεν κρίνεται πιστευτός ο ισχυρισμός του δευτέρου κατηγορουμένου, ότι ο θανών μετέβη στην οικοδομή όχι για να εργαστεί αλλά για να πληρωθεί, ως και ότι ανέβηκε στον όροφο για να κρύψει τα προσωπικά του είδη, ενώ υπήρχε ειδικό μέρος (λυόμενο) για φύλαξη αυτών και μάλιστα κλειδωμένο. Τέλος απορριπτέος ως αβάσιμος κρίνεται και ο ισχυρισμός του δευτέρου κατηγορουμένου ότι ήταν απλός υπάλληλος του πρώτου εξ αυτών και όχι υπεργολάβος. Τούτο προκύπτει από τις αποδείξεις πληρωμής του πρώτου προς τον δεύτερο κατηγορούμενο για πληρωμή των εργατών του συνεργείου του, ως και από τις καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας Μ1, Μ2, Μ3 και κυρίως από την κατάθεση της μάρτυρος Ψ, συζύγου του θανόντος, η οποία χαρακτηριστικά αναφέρει ότι ο κ... (2°ε κατηγορούμενος) της υποσχέθηκε ότι θα την στηρίξει ηθικά και οικονομικά. Αποδείχθηκε επίσης ότι η τρίτη κατηγορούμενη δεν ήταν υποχρεωμένη να ευρίσκεται καθημερινώς στην εν λόγω οικοδομή και προπαντός δεν υποχρεούτο να μεταβεί εκεί ημέρα Σάββατο (μη εργάσιμη), ενώ

συνυπεύθυνοι για την λήψη και την τήρηση των μέτρων ασφαλείας στο έργο είναι ο εργολάβος και ο υπεργολάβος αυτών (άρθρ. 3 του Ν. 1396.83). Η ανωτέρω επισκέφθηκε το έργο την Παρασκευή το πρωί και έδωσε οδηγίες και εντολές σαφείς για την λήψη των αναγκαίων μέτρων ασφαλείας (βλ. κατάθεση ...). Μάλιστα ο μάρτυρας Μ2, αναφέρει ότι η κ. Ω είχε πει "να μπουν δίχτυα αν ήταν δυνατόν... αν γίνεται να τα βάλετε".

Συνεπώς, εν όψει όλων των ανωτέρω προκύπτει ότι το ατύχημα, το οποίο έγινε εν ώρα εργασίας, οφείλεται στην συγκλίνουσα υπαιτιότητα των δύο πρώτων κατηγορουμένων, προκληθέν από την αμελή των συμπεριφορά, συνισταμένη στις προαναφερόμενες παραλείψεις, οι οποίες ήταν πρόσφορες και ικανές να επιφέρουν το θάνατο του Κ.

Συνεπώς, πρέπει αυτοί να κηρυχθούν ένοχοι της αξιόποινης πράξης της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, που τους αποδίδεται, όπως αυτή διατυπύεται στο διατακτικό της παρούσας, να κηρυχθεί αθώα η τρίτη κατηγορουμένη της ίδιας ως άνω πράξης και να αναγνωρισθεί στον δεύτερο κατηγορούμενο το ελαφρυντικό του άρθρου 84 παρ. 2α του Π.Κ., εφόσον το Δικαστήριο δέχεται ο αυτός διήγε μέχρι την τέλεση της πράξεως έντιμο ατομικό, οικογενειακό, επαγγελματικό και εν γένει κοινωνικό βίο". Με τις παραδοχές του αυτές το δικαστήριο της ουσίας, διέλαβε στην προσβαλλόμενη απόφασή του, την απαιτούμενη κατά το Σύνταγμα και τον ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση της ανωτέρω αξιόποινης πράξης για την οποία καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, τις αποδείξεις από τις οποίες συνήγαγε αυτός, καθώς και τους συλλογισμούς με βάση τους οποίους υπήγαγε τα προαναφερθέντα πραγματικά περιστατικά στις ουσιαστικές ποινικές διατάξεις των άρθρων 28 και 302 του ΠΚ, που εφάρμοσε, τις οποίες ούτε ευθέως, ούτε εκ πλαγίου, με ελλιπείς ή ασαφείς ή αντιφατικές παραδοχές ή με άλλο τρόπο παραβίασε. Ειδικότερα, αναφορικά με τον αναιρεσείοντα, με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, εξέθεσε τα συγκροτούντα την αμελή συμπεριφορά του πραγματικά περιστατικά και προσδιόρισε σαφώς τη μορφή της μη συνειδητής αμέλειας, αλλά και τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες αυτός ενεργούσε και δέχθηκε ότι από έλλειψη της προσοχής, που αυτός όφειλε από τις περιστάσεις και μπορούσε να καταβάλει δεν προέβλεψε το αξιόποιο αποτέλεσμα που προκάλεσε η ενέργειά του, με αποτέλεσμα να επιφέρει τον θάνατο του εργαζόμενου Κ. Αναφέρονται στο σκεπτικό οι επιτακτικοί κανόνες δικαίου από τους οποίους πηγάζουν αμέσως και σαφώς οι πιο πάνω αντίστοιχες υποχρεώσεις (άρθρ. 15 ΠΚ) του αναιρεσείοντος και προσδιορίζονται οι επί μέρους διατάξεις αυτού με την παράθεση του περιεχομένου τους. Αναφέρονται τα συγκεκριμένα μέτρα ασφαλείας που έπρεπε να λάβει και να τηρήσει, σύμφωνα και με τις οδηγίες που του δόθηκαν από την επιβλέπουσα το έργο μηχανικό Ω, κι αυτά τα μέτρα ήταν η τοποθέτηση ανθεκτικού προστατευτικού κιγκλιδώματος και θωρακίων στο πέρασ του

ξυλοτύπου του δώματος στο κτίριο 1, όπου εκτελούνταν εργασίες, προς εξασφάλιση των εργαζομένων από πτώση, τα οποία όμως δεν έλαβε. Αναφέρεται ότι στο σημείο αυτό εργαζόταν ο εργάτης Κ, ο οποίος έχασε την ισορροπία του και λόγω ελλείψεως των ανωτέρω μέτρων ασφαλείας έπεσε στο κενό και τραυματίστηκε θανάσιμα. Η αντίφαση που υπάρχει μεταξύ σκεπτικού και διατακτικού ως προς το ύψος από το οποίο έπεσε στο κενό ο παθών (4,5 μέτρα στο σκεπτικό και 7 μέτρα στο διατακτικό), δεν ασκεί εν προκειμένω επιρροή στην εξελεχθείσα από το δικαστήριο κρίση περί της ενοχής του κατηγορουμένου, αφού τα μέτρα ασφαλείας αυτά ορίζονται από το νόμο, αφορούν τα πέρατα των ξυλοτύπων και των πλακών και δεν διαφοροποιούνται ανάλογα με το ύψος της οικοδομής. Ακόμη, αιτιολογεί πλήρως τον υφιστάμενο μεταξύ της επιδειχθείσας από τον αναιρεσείοντα αμελούς συμπεριφοράς και του επελθόντος αποτελέσματος, αιτιώδη σύνδεσμο, που αξιώνεται για την κατάφαση της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, που είναι αυτοτελής και ως τοιαύτη κρινόμενη συγκροτεί την αντικειμενική υπόσταση του ανωτέρω εγκλήματος. Επομένως, από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του ΚΠΔ προβαλλόμενος λόγος αναιρέσεως της κρινόμενης αίτησης, κατά το μέρος που πλήττεται η προσβαλλόμενη απόφαση για έλλειψη της επιβαλλόμενης ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, ενώ κατά το μέρος που πλήττεται η αναιρετικώς ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, είναι απορριπτέος ως απαράδεκτος. Μετά από αυτά, η κρινόμενη αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα (άρθρ. 583 παρ. 1 ΚΠΔ) και στη δικαστική δαπάνη της πολιτικώς ενάγουσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την 4/2009 αίτηση του Χ, κατοίκου ..., για αναίρεσης της 3136/2008 αποφάσεως του Τριμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης. Και

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα, που ανέρχονται σε διακόσια είκοσι (220) ευρώ και στην δικαστική δαπάνη της πολιτικώς ενάγουσας εκ πεντακοσίων (500) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1η Δεκεμβρίου 2009.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 4 Δεκεμβρίου 2009.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ